

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/37/2016
Identifikačné číslo spisu: 7815010214
Dátum vydania rozhodnutia: 20.09.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7815010214.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. septembra 2016 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. X., pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení novely č. 1/2014 Z. z., § 155 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2015 v znení novely č. 1/2014 Z. z. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2016, sp. zn. 8To/115/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného L. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 1T/85/2015 zo dňa 21. októbra 2015, bol obvinený L. X. uznaný za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení novely č. 1/2014 Z. z., § 155 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2015 v znení novely č. 1/2014 Z. z. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., v znení novely č. 1/2014 Z. z. na tom skutkovom základe, že

dňa 22. septembra 2014 vo večerných hodinách v U., okr. Rožňava, pod vplyvom alkoholu v pohostinstve „Maja“, po predchádzajúcom slovnom nedorozumení, poškodený T. I. udrel obžalovaného otvorenou dlaňou po zátylku hlavy, následne obžalovaný poškodeného vyzýval, aby ho nasledoval vonku, pričom obžalovaný udrel poškodeného päťou do tváre, čím mu spôsobil pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti, poškodený úder opätovoľoval tak, že obžalovaný spadol na zem a následne na terase pred pohostinstvom, v čase, keď mu poškodený vracal vypadnutý mobil, z puzdra na opasku vytiahol bodací nôž CCCP AK-47 s dĺžkou čepele 14,5 cm, ktorým ho stojac, pravou rukou bodol do oblasti krku vľavo, čím mu spôsobil bodnú ranu krku v šírke 2,5 cm, hĺbky 5 cm, s dobou liečenia do 10 dní, pričom bodnutie len tesne minulo kývač hlavy dôležité cievy a nervy, vnútornú krčnú tepnu, ktorých zasiahnutie by znamenalo bezprostredne život ohrozujúce zranenie.

Za to mu bol podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol uložený aj trest prepadnutia veci, a to bodacieho noža CCCP Pd 47, s dĺžkou čepele 14,5 cm.

Podľa § 61 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodeným: T. I., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, škodu vo výške 248,- € a Dôvere - Zdravotnej poisťovni a.s., Eisteinova 25 Bratislava, IČO 35942434, škodu vo výške 82,11 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. okresný súd poškodeného T. I., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, so zvyškom nárokov na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Odvolať obvineného L. X. Krajský súd v Košiciach uznesením z 25. januára 2016, sp. zn. 8To/115/2015 podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený L. X. prostredníctvom obhajkyne dňa 4. apríla 2016 dovolanie, uplatňujúc dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa písmena c/ videl v podstate v tom, že Okresný súd Rožňava a tiež odvolací krajský súd neakceptovali jeho návrh na vypočutie svedka T. Y., s ktorým mal pred skutkom konflikt a ktorý napriek tomu, že je hluchonemý mohol posunkami uviesť, či skutočne k nejakému napádaniu zo strany obvineného došlo. Práve toto vykonštruované napádanie zo strany obvineného L. X. malo byť dôvodom, prečo dostal bez akéhokoľvek upozornenia od poškodeného taký úder po zadnej časti hlavy, že si v tom okamihu rozrezal peru o sklenený pohár.

V tejto súvislosti potom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 16/2008, z ktorého okrem iného vyplýva, že súd môže také návrhy, napríklad na vykonanie dôkazov, zamietnuť, avšak iba vtedy, ak má dostatok dôkazov, ktoré ukazujú, že dôkazy navrhované obvineným nemôžu prívodiť zmenu dôkazného stavu a smerujú napríklad k účelovému vyvineniu.

Ďalej uviedol, že okresný súd napriek rozporom vo výpovediach nevykonal konfrontácie medzi svedkami, napr. Y. U. mal podľa výpovede svedka T. X. odprevadiť svedka T. X. a T. I. pred pohostinstvo a mal odísť domov. Naproti tomu samotný svedok Y. U. na hlavnom pojednávaní tvrdil, že sa v čase incidentu medzi obvineným a poškodeným nachádzal v pohostinstve.

Poukázal tiež na to, že pokiaľ jemu bolo vznesené obvinenie, bol obžalovaný a následne odsúdený za to, že vo vypätej situácii bránil svoj život a svoje zdravie proti fyzickým útokom, poškodenému I. nebolo vznesené žiadne obvinenie za spáchaný trestný čin, pričom on vyprovokoval celý spor svojím agresívnym správaním voči obvinenému na verejnosti, čo potvrdili aj ostatní svedkovia vypočutí na hlavných pojednávaniach.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa písmena i/ uviedol, že podľa jeho názoru skutok ktorého sa dopustil nie je trestným činom, pretože konal v nutnej obrane. Ak súdy neakceptovali túto jeho obhajobu, mali kvalifikovať skutok ako prečin ublíženia na zdraví v zmysle § 156 ods. 1 Tr. zák.

Poukázal pritom na to, že nebolo jeho úmyslom spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. V stave opitosti vyše 2 promile, keď pociťoval točenie hlavy, závrat a chyby v koordinácii bolo jediným jeho úmyslom zabrániť ďalšiemu útoku na seba. To, že bodol poškodeného koncom noža a spôsobil mu ľahké zranenie s dobou liečenia do 7 dní, pričom toto zranenie nezanechalo na poškodenom žiadne trvalé následky iba malú jazvu, svedčí o tom, že mu nechcel spôsobiť žiadnu ťažkú ujmu na zdraví.

Samozrejme, že vedel, že sa v krku nachádzajú žily a tepny, ale nevedel kde a ako hlboko. Poškodeného chcel odradiť od ďalšieho útoku a nie spôsobiť mu ťažkú ujmu na zdraví. Spoliehal sa na to, že takéto bodnutie malej intenzity nemôže spôsobiť poškodenému žiadne závažné zranenia.

K tomu pripojil právnu vetu z rozhodnutia R 35/1991, podľa ktorej úmysel páchatel'a spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví nemožno vyvodzovať len z povahy predmetu, ktorým bol vedený útok. Je potrebné zvážiť aj ďalšie okolnosti prípadu, ako sú spôsob použitia tohto predmetu, intenzita vedeného úderu a pod.

Vzhľadom na to navrhol podľa § 386 Tr. por. vysloviť rozsudkom porušenie zákona a aby súčasne s vyššie uvedeným výrokom dovolací súd zrušil napadnuté rozsudky a prikázal Okresnému súdu Rožňava, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a opätovne rozhodol.

V doplnení dôvodov dovolania poukazoval na to, že poškodený vyprovokoval celý spor a že obvinený spôsobil poškodenému ľahkú ujmu na zdraví.

Prokurátor sa k dovolaniu vyjadril tak, že obvinený L. X. v podanom dovolaní ani v jeho doplnení neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodmi dovolania v zmysle § 371 Tr. por. Vzhľadom na to navrhol dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. Poukázal pritom na judikatúru týkajúcu sa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zjavné, že nie sú naplnené dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd v zhode s konštatovaním prokurátora vo vyjadrení k dovolaniu uvádza, že nebolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu obvineného L. X., nakoľko súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dôkazy, a to výsluch svedka Michala Jendrála ani konfrontáciu medzi svedkami. Tieto námietky sú vo svojej podstate námietkami skutkových zistení, ktorých správnosť a úplnosť nemožno v dovolacom konaní skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť vety za bodkočiarkou). V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. R 21/2010, R 7/2011, R 14/2015) za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom totiž nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., t. j. pri zisťovaní skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Súd prvého stupňa teda bol oprávnený zamietnuť návrh odsúdeného na vykonanie ďalších dôkazov, ak už mal zhromaždené dostatočné množstvo iných dôkazov, popri ktorých by navrhované dokazovanie nemohlo privodiť zmenu zisteného skutkového stavu a v konečnom dôsledku ani rozhodnutia vo veci. Skutočnosť, že súd prvého stupňa návrhu odsúdeného na vykonanie určitého dôkazu nevyhovet, resp. ho zamietol a skutkový stav považoval za dokázaný na základe iných dostačujúcich dôkazov, preto nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. V opačnom prípade by išlo o rozpor so zásadou viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom a dovolací súd by neposudzoval právne otázky, ale správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu.

Podobne vykonávanie konfrontácie medzi svedkami na odstránenie nepodstatných rozporov v ich výpovediach by nevedlo (napr. obvineným akcentované tvrdenie z výpovede svedka Y. U., že tento

svedok mal byť v čase incidentu v pohostinstve, naproti tomu svedok T. X. tvrdil, že svedok U. odprevadil jeho a poškodeného pred pohostinstvo a išiel domov) k zmene skutkového stavu. To sa týka aj konfrontácie medzi obvineným a poškodeným, pretože nie je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vykonať konkrétny procesný úkon ak je dopredu zrejmé, že nepovedie k účelnému výsledku - odstráneniu rozporov v ich výpovediach a je dostatok iných dôkazov, ktoré svedčia, či už v prospech jednej alebo druhej výpovede.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd uvádza, že skutok, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a tak ako bol potvrdený napadnutým uznesením, pričom tento skutok nie je dovolací súd oprávnený skúmať ani meniť je správne právne posúdený ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení novely č. 1/2014 Z. z., § 155 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2015 v znení novely č. 1/2014 Z. z. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., v znení novely č. 1/2014 Z. z. Obvinený L. X. sa podľa obsahu svojho dovolania nestotožňuje s hodnotením skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa a odvolacím súdom. To však nezakladá žiaden dovolací dôvod, pretože obvinený nie je oprávnený napádať dovolaním správnosť zistenia skutkového stavu a s tým spojené vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Vo vzťahu k tomu dôvodu argumentuje tým, že skutok, ktorého sa mal dopustiť, nie je trestným činom, ale išlo o nutnú obranu. S týmito tvrdeniami obvineného sa vo svojom odsudzujúcom rozsudku podrobne zaoberal už súd prvého stupňa a následne sa s jeho závermi stotožnil aj odvolací súd v uznesení, ktorým zamietol odvolanie obvineného. Závery oboch súdov sú správne, pretože nebolo preukázané, že obvinený svojim konaním odvracal priamo hroziaci alebo trvajúci útok, ani to, že by konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Pokiaľ obvinený v dovolaní tvrdil, že jeho motívom bolo zabrániť ďalšiemu útoku na svoju osobu a že nemal úmysel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, tieto argumenty taktiež nemožno považovať za dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a ide opäť len o skúmanie skutkových zistení, ktoré sú v prerokúvanom prípade pre odvolací súd nemenne dané pôvodnými rozhodnutiami. Motív a subjektívna stránka trestného činu nemôžu byť v dovolacom konaní prehodnocované, keďže ich namietanie v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania súdmi nižšieho stupňa predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov (R 40/2010), ktorých preskúmanie ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nepripúšťa.

Skutok bol teda okresným i krajským súdom správne kvalifikovaný a posúdený a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je daný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por., preto dovolanie obvineného L. X. odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.